

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduriiibotosani@yahoo.com

izvorultamaduriiibotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tinereții 2A

18 Iunie 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 25 (697) † ANUL XIV

CREȘTINISMUL ROMÂNESC

În Duminica Sfinților Romani, ne aducem aminte de cei ce au predicat Evanghelia lui Hristos pe pământul țării noastre, începând cu Sfântul Apostol Andrei, cel dintâi chemat la apostolie. Pe temelia predicii Sfântului Apostol Andrei și a ucenicilor săi în sud-estul țării noastre, s-a răspândit creștinismul la străromâni și români, astfel încât poporul român s-a format și s-a creștinat lent, dar profund. Poporul român nu a fost creștinat într-un anumit an, la comanda cneazului, regelui sau împăratului, cum a fost cazul la unele popoare vecine, ci creștinarea romanilor s-a făcut de jos în sus, începând cu oamenii simpli și cu soldații creștini din legiunile romane veniți în Dacia, iar apoi prin lucrarea unor misionari creștini, în special răsăriteni vorbitori de limbă greacă și latină. Creștinismul primit și cultivat de români, s-a dovedit în timp îndelungat a fi un creștinism cu rădăcini adânci în sufletul poporului român, întrucât a rezistat în timpul invaziilor popoarelor migratoare ca: goții, hunii, gepizii, avarii, slavii, bulgarii, pecenegii, cumanii, tătarii și turcii, astfel încât a rămas același creștinism ortodox latin răsăritean al țării noastre și după invaziile popoarelor migratoare

necreștine. Iar prin sfinții noștri străromâni și romani, cunoscuți și necunoscuți pe nume, Crucea lui Hristos Cel Răstignit și Înviat a devenit lumina botezului și vieții poporului roman. Faptul că

românii, de limbă latină și credință ortodoxă răsăriteană, nu despart Crucea de Înviere, îi ajută să fie, în același timp, un popor jertfelnic și iubitor de înviere, răbdător în suferință și purtător de speranță. Credința poporului român creștinat, născută și cultivată prin predica Sfântului Apostol Andrei și prin lucrarea misionarilor creștini, vorbitori de limbă greacă și latină, a rodit duhovnicește de-a lungul a două milenii în cultura română creștină, dar mai ales în mulțimea sfinților martiri, a sfinților cuvioși din mănăstiri, schituri și sihăstrie, în mulțimea sfinților ierarhi păstori de eparhii, a domnitorilor sfinți apărători ai patriei și ai credinței, în mulțimea preoților, precum și în mulțimea sfinților mireni cunoscuți și necunoscuți pe nume, care au postit mult și s-au rugat constant, au mărturisit credința în vremuri grele, au construit biserici și mănăstiri, au născut, crescut și educat copii în iubirea lui Hristos și în iubirea de Biserică și Neam. Astăzi, prin sfinții români, poporul nostru are mai mulți mijlocitori și rugători pentru el în fața Preasfintei Treimi, ca el să-și păstreze credința ortodoxă, să transmită generațiilor tinere adevărata credință, singura prin care primim mântuirea, să-și înalțe demnitatea sa ca neam purtător de Cruce și Înviere în istorie, pentru a se bucura de slava Împărăției cerurilor. Amin

POSTUL ȘI MÂNCAREA

Pentru a-și limpezi mintea și a-și dezvolta sensibilitatea, pentru a-și dirija voința într-o direcție pozitivă, creștinul are nevoie de post. Aceste trei capacități ale omului se întunecă și se atrofiază cel mai mult „de mâncare și de băutură și de grijile vieții” (Luca 21, 34) și prin acestea ne îndepărtăm de Dumnezeu, Izvorul vieții, cădem în păcat, în stricăciune și deșertăciune, desfigurând și întinând în noi chipul lui Dumnezeu. Lăcomia și îmbuibarea ne ținut de pământ și ne retează aripile sufletului. Cât de mult se înjosește omul făcându-se rob pântecelui, mâncării și băuturii! Își pervertește firea, cea creată după chipul lui Dumnezeu, se face asemenea dobitoacelor necuvântătoare, căzând chiar mai jos decât acestea. Vai nouă, cât de mult suferim din pricina patimilor, năravurilor noastre nelegiuite! Ele ne împiedică să-L iubim pe Dumnezeu, să ne iubim semenii, să îndeplinim poruncile Domnului. Ele fac să prindă rădăcini în noi ucigătorul egoism trupesc, care, de cele mai multe ori, duce la pierzanie veșnică. Astfel, bețivului, pentru a-și satisface o plăcere trupească și pentru a se îndobitoci, nu-i pasă că cheltuiește o groază de bani, dar se zgârcește când este vorba să dea un bănuț unui sărac; fumătorul risipește în vânt sute și mii de lei, iar când ar trebui să dea câțiva bănuți unui sărac, spre mântuirea propriului său suflet, ezită. Iubitorul de haine luxoase, de mobilă și vase scumpe cheltuiește ca să-și facă pofta sume imense, dar trece indiferent și disprețuitor pe lângă săraci. Cei cărora le place să mănânce bine și care nu se dau înlături să cheltuiască mult pentru o masă, nu se îndură să dea săracilor nici măcar o firimitură. Postul îi este necesar creștinului deoarece, de la înomenirea Fiului lui Dumnezeu, firea omenească a fost înduhovnicită, îndumnezeită și noi tindem acum spre Împărăția de sus, care „nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14, 17). „Bucatele sunt pentru pântece și pântecele pentru bucate și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte” (1 Corinteni 6, 13). A mânca și a bea înseamnă a face o patimă pentru plăceri trupești și aceasta este o caracteristică a păgânilor, care, necunoscând desfătări spirituale sau cerești, își irosesc viața în plăcerile pântecelui, mâncând și bând în exces. De aceea Domnul osândește de mai multe ori în Sfânta Evanghelie această păgubitoare patimă. Este oare rațional ca omul să trăiască mereu într-un delir al pântecelui, într-un râgâit de mâncare? Poate fi redus omul la o bucătărie ambulantă, sau la un coș în continuă fumegare, cu care i-am putea compara, pe bună dreptate, pe cei ce fumează continuu? Credem că nu. De aceea, să iubim postul pentru că nimeni nu se poate lupta cu duhurile rele și cu patimile întunecate, egoiste, dacă nu a dobândit mai întâi lumina harului divin prin post și rugăciune.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este virtutea creștină?

Răspuns: Virtutea creștină este efortul liber și îndelungat pentru ținerea poruncilor evanghelice, cu ajutorul harului dumnezeiesc, din iubire de Dumnezeu, conform cu învățătura și pilda lui Iisus Hristos. Sfântul Ioan Scărarul spune: „Creștinul este cel care în cuvinte, în fapte și în gândire urmează lui Hristos, pe cât îi stă în putere omului, și crede în Sfânta Treime, drept și ireproșabil”.

Întrebare: Care este fundamentul bunăstării unui popor?

Răspuns: Credința și evlavia. Desigur, pentru bunăstarea unui popor sunt necesare și dezvoltare economică, și conducerea bună, și armată puternică, și educație înaltă, și dreptate nepărtinitoare. Astfel „toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la Părintele luminilor” (Iacov 1, 17). Oricare dintre bunurile de care omul are nevoie, dar nu poate să le dobândească, îi sunt oferite de către Cel Care din iubire l-a creat și cârmuiește cu iubire lumea. Toate cele pământești, așa cum demonstrează istoria popoarelor, atât cea veche cât și cea contemporană, se schimbă. Doar pronia Atotbunului Dumnezeu pentru făpturile Sale rămâne neschimbată.

Întrebare: Cum vor viețui dreptii în împărăția cerurilor după înfricoșătoarea Judecată?

Răspuns: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El” (1 Corinteni 2, 9) mărturisește Sfântul Apostol Pavel, cel pe care Domnul l-a înălțat până la al treilea cer, l-a purtat puțin prin rai și l-a învrednicit să audă cuvinte pe care omul nu poate să le exprime (2 Corinteni 12, 2-4). Așadar, nimeni dintre noi cei stricăcioși și legați pe viață de cele pământești ale vremii nu poate să conceapă și să formuleze cu limbă omenească starea tainică a fericirii viitoare a dreptilor, pentru că nu are la îndemână imaginile, sensurile și cuvintele potrivite, în tot cazul, împărăția lui Dumnezeu va fi locul sau, mai ales, starea bucuriei negrăite și veșnice, înlăuntrul bunătații dumnezeiești necuprinse, starea părtășiei la slava dumnezeiască, nemărginită, starea întrepătrunderii în iubire a duhurilor, starea comuniunii oamenilor, a îngerilor și ipostasurilor Sfintei Treimi - a energiilor dumnezeiești necreate, nu însă și a ființei dumnezeiești care este inaccesibilă și neîmpărtășibilă - fără limitări și întreruperi, așa cum se întâmplă aici pe pământ. „Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin precum am fost cunoscut și eu” (1 Corinteni 13, 12). Atunci toți dreptii, așa cum ne înștiințează Apocalipsa, „se află înaintea tronului lui Dumnezeu și slujesc ziua și noaptea în templul Lui și Cel ce șade pe tron îi va adăposti în cortul Său. Și nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta, nici nu va mai cădea soarele peste ei, și nici o arșiță. Căci Mielul, Cel ce stă în mijlocul tronului, îi va paște pe ei și-i va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” (7,15-17). Nici o tristețe și nici o amintire dureroasă a vieții nu va umbri bucuria vieții lor noi.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 21 iunie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 23 iunie	14 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Spovedanie Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 24 iunie	7 ⁰⁰ – 11 ⁰⁰ 14 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților Spovedanie Vecernie
Duminică 25 iunie	7 ⁰⁰ 11 ¹⁵ 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Ateul și ursul

Un ateu se plimba prin pădure minunându-se de frumusețile naturii: „Ce copaci impresionanți! Ce râuri cristaline! Ce animale frumoase!” La un moment dat, în timp ce se relaxa, omul aude în spatele lui zgomote ciudate. Când se întoarce vede un urs ca-n povești: mare, frumos, sănătos și cu poftă de mâncare. Îngrozit, ateu l-o ia la fugă, însă ursul avea condiție fizică, așa că îl urmează conștiincios... Omul era atât de îngrozit, încât la un moment dat se împiedică și căzu. Ursul îl apucase deja de un picior așa că omul, paralizat de frică, răcnește: „Doamneeee!!!” În clipa următoare, timpul se opri, ursul îngheță în poziția în care se afla, pădurea rămase neclintită și o lumină se revărsă din cer. Ateul, șocat, auzi o voce: „Mi-ai negat existența toată viața, le-ai explicat și altora că sunt un mit, ai pus toată creația Mea pe seama întâmplării cosmice... vrei acum să te salvez? Pot eu să te consider credincios cu adevărat?” Ateul se uita fix în lumină și răspunse: „Aș fi ipocrit să îți cer brusc să mă consideri credincios, dar poate ai reuși într-un fel să faci ca ursul să devină creștin?” „Foarte bine” - răspunse vocea. Lumina dispăru, zgomotul pădurii reveni și ursul îl eliberă din ghearele sale.

Glasul lui Dumnezeu

Înainte de a fi inventate frigiderele, oamenii aveau așa numitele „case de gheață” pentru a păstra mâncarea pe o perioadă mai mare. „Casele de gheață” aveau pereții groși, nu aveau ferestre, iar ușa era foarte bine etanșată. În timpul iernii, când râurile și lacurile erau înghețate, blocuri mari de gheață erau tăiate și transportate în aceste case, iar apoi acoperite cu rumeguș. Deseori, gheața era păstrată astfel toată vara. Unul din muncitorii care lucra la o asemenea casă de gheață și-a pierdut un ceas de valoare în interiorul acestei case. A căutat răbdător răscolind tot rumegușul, dar nu l-a găsit. Apoi, în căutarea lui l-au ajutat colegii, însă căutarea s-a dovedit a fi fără succes. Un băiețel ce le auzise zarva făcută de insuccesul cătării insistente, s-a strecurat în acea casă în timpul pauzei de masă, ca apoi să iasă afară având ceasul la el. Uimit, omul l-a întrebat cum a reușit să găsească ceasul. „Am închis ușa”, răspunse băiețelul, „m-am întins pe jos în rumeguș și am stat în liniște, ca să nu mai fie nici un zgomot. Curând, am auzit ceasul ticăind”. Deseori întrebarea care se pune nu este aceea dacă Dumnezeu vorbește sau nu, ci dacă păstrăm noi suficientă liniște și tăcere ca să-L putem auzi.

PAROH: Preot Ioan Alupoaei † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCPOST: RO32 BPOS 0700 6196 114 RON 01

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.